

ปฐมบท หิมะและหอยทาก

หลายปีมาแล้ว ในคาเฟ่เล็กๆ บนถนนนวมินทร์ซาลูกศรฟูกา
ของกรุงวอร์ซอ อันเซ ลิบอนสกีเล่าเรื่องอันแปลกประหลาด
ให้ผมฟัง ซึ่งผมได้แต่หวังว่ามันจะไม่ดังไปจนเข้าหูของ
พระเจ้า อันที่จริงลำพังคำว่าแปลกประหลาดเพียงคำเดียว
คงนำมาใช้บรรยายเรื่องราวที่อันเซเล่าได้อย่างไม่เป็นธรรม
นัก โดยหากจะมีคำใดที่สามารถนำความหมายของคำว่า
มหัศจรรย์ พิสดาร พันลึก น่าพิศวง ชนลุก เหลือเชื่อ เหนือ
จริง เป็นไปไม่ได้ มารวมเข้าไว้ด้วยกันเป็นอย่างน้อย ก็อาจ
จะพอนำคำคำนั้นมาใช้กับเรื่องราวที่เขาประสบมาได้บ้าง
และจะว่าไป หากคำที่ว่าจะกินความหมายเลยไปถึงการโกหก
ซึ่งหน้าด้วย มันก็คงไม่ได้เป็นการเกินเลยไปนัก ด้วยเหตุนี้
เมื่ออันเซเล่าเรื่องของเขาคงจบลง ผมจึงไม่รู้ว่าจะสรรหาคำพูด
ใดขึ้นมาได้ในทันที และในไม่ช้าความเงิบงันก็คืบคลานเข้า

แม่คลุมเราทั้งสอง ต่างคนต่างผลัดกันยกแก้วเบียร์ตรงหน้าตัวเองขึ้นมาดื่ม รอเวลาว่าใครจะเป็นผู้ทำลายความเงียบขึ้นก่อนกัน

เรานัดพบกันในคำคืนหนึ่งของกลางเดือนมกราคม อันหนาวเหน็บที่ร้านชื่อพาราณา บาร์และคาเฟ่เก่าแก่ที่มีมาตั้งแต่ยุคโปแลนด์ยังเป็นส่วนหนึ่งของเครือประเทศหลังมานเหล็ก บรรยากาศภายในร้านจึงออกเก่าๆ ทึมๆ และให้ความรู้สึกเหมือนกับว่ากลิ่นอายปิศาจคอมมิวนิสต์ของวันวานยังคงลอยล่องอ้อยอิ่งปะปนอยู่ในอณูของอากาศ หรือบ้างยังคงแอบสอดแทรกซุกซ่อนตัวอยู่ตามซอกหลืบมุมมืดภายในร้าน

กว่าอันเซจจะเล่าเรื่องของเขาจบลงก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนแล้ว ภายนอกหน้าต่างของร้าน หิมะที่ตกลงมาแต่เพียงเบาบางเมื่อช่วงหัวค่ำเริ่มหนาหนักขึ้นเรื่อยๆ จากเกล็ดน้อยๆ ที่เล็กกว่าปลายหัวเข็มหมุดกลับกลายเป็นแผ่นฟูฟ่องคล้ายขนนกเล็กๆ ที่ปลิวว่อนไปทั่วในสายลมหนาว ถ้าหากความมืดมิดของรัตติกาลเปรียบเสมือนฉากดำดำกำมะหยี่เบื้องหลัง แสงจากเสาไฟฟ้าริมถนนมาร์ซาลคูฟาก็เปรียบดังสปอตไลท์ที่สาดส่องให้เห็นเหล่าขนนกหิมะที่เรียงระบำอยู่กลางสายลม บางครั้งอ่อนช้อยเชื่องช้า บางคราหมุนตัวรวดเร็วประหนึ่งการแสดงบนเวทีของนักบัลเลต์น้อยๆ นับร้อยนับพัน ในคราใดที่สายลมอ่อนแรง เหล่าหิมะก็ค่อยๆ

www.maticchonbook.com

ทยอยร่วงหล่นลงไปยังเบื้องล่างอย่างช้าๆ แต่ยามเมื่อมีลม
หวนพัดกระโชกขึ้นมาอีก เหล่านักบัลเลต์หิมะน้อยๆ ต่างก็
พากันเหินขึ้นมาหมุนคว้างใหม่ราวกับเพื่อจะเริ่มระบำอีกครั้ง
สุดท้าย ก่อนจะปลิวร่วงหล่นลงไปถมทับเหล่าหิมะที่ปกคลุม
ทางเดินและถนนหนทางจนกลายเป็นสีขาวโพลนอยู่ก่อนหน้า
นั้นแล้ว

การเดินทางจากปากฟ้าสู่ผืนปฐพีของเหล่าหิมะช่าง
สดสวยงดงามปราศจากความเจ็บปวด แต่การเดินทางของ
มวลมนุษยชาติจากเปลวร้อนไปจนถึงแข็งตะกอนหรือหลุมฝังศพ
จำต้องผ่านความทุกข์โศกน้อยใหญ่สักเท่าใดจนกว่าจะถึงวัน
ทอดกายหมดสิ้นลม

.....

“คุณไปอยู่ที่เมืองไถยนานเท่าไร” หลังจากเวลาผ่านไป
ไปพักใหญ่ ผมก็เป็นฝ่ายถามขึ้นก่อนในที่สุด

“ประมาณหนึ่งปีครึ่ง ราวๆ นั้น” อันเซตอบ

“ตอนที่คุณเข้ามาขอวีซ่าที่สถานทูต ผมไม่อยู่ช่วงนั้น
พอดี เราเลยไม่ทันได้เจอกันก่อนคุณไป”

“ใช่ ผมถามหาคุณ แต่เขาบอกคุณไม่อยู่ จะยังไ้ก็ตาม
ผมก็กลับมาแล้ว และเรายังได้มาเจอกันอีกในคืนนี้ ผมดีใจที่
ได้มีโอกาสกลับมาเล่าเรื่องที่ประสบมาในเมืองไทยให้คุณฟัง”

“เรื่องที่คุณเล่ามานี้มัน...” ผมลากเสียงเพราะไม่แน่ใจว่าจะพูดอย่างไรดี แต่อันเซตดับขึ้นก่อนที่ผมจะจบประโยค

“ผมเข้าใจดีว่าเรื่องที่ผมประสบมานั้นอาจแปลกประหลาดมหัศจรรย์เกินกว่าใครจะยอมเชื่อได้ และผมเองก็คงไม่โทษคุณหากจะเห็นว่าผมกุเรื่องนี้ขึ้น หรือเชื่อว่าผมอาจประสบผลล้นจากพวกสิ่งเสพติดทั้งหลายที่มีทั่วไปในเมืองไทย แต่มันก็ได้ช่วยชีวิตผมไว้ ผมคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้แล้วถ้าไม่ได้เจอเรื่องนี้มา และจะยังงั้นไม่ว่าคุณเชื่อเรื่องที่ผมเล่าหรือไม่ ผมก็อยากขอมาบอกขอบคุณด้วยตนเอง ในแง่หนึ่งคุณเองก็มีส่วนช่วยให้ผมมีชีวิตต่อไป ที่ผมตัดสินใจไปเมืองไทยก็เพราะคุณนะ”

“เพราะผม?”

“ใช่ ที่จริงก็เป็นเพราะเรื่องที่เราเคยคุยกัน...เรื่องหอยทาก” อันเซย์มเล็กน้อย

“หอยทาก...” ผมทวนคำด้วยความงุนงงยิ่งขึ้น

“มันนานมาแล้ว แต่เราเคยคุยกันเรื่องนี้ เรื่องหอยทาก ความตาย และความเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ คุณยังพอจำได้ไหม”

.....

นั่นเป็นเวลาเกือบสี่ปีมาแล้วที่ผมได้เดินทางมาประจำการ ณ สถานเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศโปแลนด์

ผมจำได้ว่าในปีแรกที่ผมมาถึง เรามีโครงการประเภทการจัดงานสัปดาห์เผยแพร่สินค้าและวัฒนธรรมไทยขึ้นในกรุงวอชิงตัน โดยเราได้ว่าจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์และรับจัดงานของท้องถิ่นบริษัทหนึ่งให้ช่วยดำเนินการ ผมจึงได้รู้จักกับอันเช ลิบอนสกี ซึ่งเป็นผู้ที่ทางบริษัทมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบโครงการนี้ เราได้พบกันบ่อยครั้งในการหารือเพื่อเตรียมการ การวางแผนงาน กำหนดรายละเอียดขั้นต้นตอนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง บางวันหลังการประชุมที่ยืดยาวไปถึงตอนเย็น ผมชวนเขาไปนั่งดื่มต่อที่บาร์หรือคาเฟ่ใกล้ๆ สถานทูต รวมทั้งที่ร้านอาหารน่านีด้วย อันเชจึงเป็นเพื่อนชาวโปแลนด์คนแรกๆ ของผมที่ได้มีโอกาสนั่งคุยอย่างเป็นกันเองและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ ระหว่างกัน ตอนนั้นเขาน่าจะเพิ่งอายุสามสิบต้นๆ แว่นตาทรงกลมขอบกระที่สวมทำให้เขาแลดูเป็นพวกคอกแก็เรียน แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นและพลังชีวิตของวัยหนุ่ม มีความอยากรู้อยากเห็นในโลกกว้าง นอกจากเรื่องงานทั่วไปแล้ว เขายังสนใจศิลปะ โดยเฉพาะดนตรี ซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งที่เรามักคุยกันเมื่อค้นพบว่าเราทั้งสองต่างเป็นคอเพลงบลูส์อย่างเหนียวแน่นเหมือนกัน เราคุยกันถึงศิลปินที่เราชื่นชอบเช่น บลาสต์ วิลลี จอห์นสัน ที่เพลงดาร์กวอสดะอะไนต์ของเขา น่าจะเป็นเพลงที่ดีที่สุดเพลงหนึ่งเท่าที่เคยมีการบันทึกเสียง

กันมา และพวกเราต่างหัวเราะเมื่อคุยกันว่าถ้าหากมนุษย์ต่างดาวได้ฟังเพลงนี้ ซึ่งเป็นหนึ่งในเพลงที่ถูกบรรจุไว้ในยานอวกาศสำรวจจักรวาลวอยเอจเจอร์ สรรพสำเนียงและเสียงดนตรีที่ทั้งสุดแสนจะหดหู๋ หมองเศร้า และชวนขนลุกขนพองของนักดนตรีบลูส์ผู้นี้ที่ครางคร่ำครวญโดยไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่าดวงตาอันบอดสนิททั้งสองข้างของเขามองเห็นอะไรในคืนค้ำอันมืดมิดและเยือกเย็นนั้น คงไม่แคล้วทำให้มนุษย์ดาวดวงอื่นล้มเลิกแผนการรุกรานโลก หรือก็คงไม่มีมนุษย์ดาวดวงไหนที่อยากจะมาเยือนดาวเคราะห์สีน้ำเงินแห่งนี้อีกเลย และแน่นอนว่าเรายุกันถึงโรเบิร์ต จอห์นสัน ผู้ซึ่งเชื่อกันว่าได้ขายวิญญาณให้ซาตาน ณ ทางแยกสี่แพร่งแห่งหนึ่งตอนเที่ยงคืน เพื่อแลกกับฝีมือการเล่นกีตาร์ที่ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน และความตายอันทุกข์ทรมานของเขาในวัยเพียงยี่สิบเจ็ดปี ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเพราะซาตานได้ตามมาทวงเอาวิญญาณของเขาไปตามสัญญาหลังจากได้มอบฝีมือและชื่อเสียงให้เขาแล้ว ซึ่งเราเห็นพ้องกันว่า ในแง่หนึ่งอย่างน้อยก็ได้ทำให้โรเบิร์ต จอห์นสันกลายเป็นอมตะ และที่จริงเขาคงจะได้เป็นสมาชิกคนแรกของคลับยี่สิบเจ็ด ที่มีสมาชิกเป็นบรรดาดาราและนักดนตรีร็อกที่โด่งดังและเสียชีวิตในช่วงอายุเดียวกัน เช่นเดียวกับจิมมี เฮนดริกซ์ เพียงแต่โรเบิร์ต จอห์นสันจากไปตั้งแต่ก่อนที่จะมีใครคิดชานานนามคลับนี้

ขึ้นมา และก่อนที่จะมีใครหันมาเปลี่ยนชื่อแล้วเรียกแนว
ดนตรีบลูส์ที่เขาเล่นและบุกเบิกมาว่าร็อกแอนด์โรล ซึ่งถือเป็น
จุดกำเนิดของเพลงร็อกต่างๆ ในเวลาต่อมา

นอกจากเรื่องศิลปะและดนตรีแล้ว อันเซยังสนใจเรื่อง
ปรัชญาและศาสนาต่างๆ และแม้เขาเองจะเป็นเช่นชาวโบ-
แลนด์ส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก
แต่เขาก็มักมีหัวข้อสนทนาและคำถามมาให้ผมเสมอเมื่อรู้ว่า
ผมและคนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ครั้งหนึ่งเขาเล่า
ถึงเพื่อนที่เคยเดินทางไปทิเบตมาและบอกว่ายามเมื่อเดินอยู่
ตามถนนหนทางของกรุงลาซา จะมีชาวทิเบตมาคอยเตือน
เพื่อนของเขาให้ใช้ความระมัดระวัง ห้ามไม่ไปเหยียบพวก
หอยทาก เพราะหอยทากเหล่านั้นอาจเคยเป็นคน เป็นพ่อแม่
ญาติพี่น้องของใครมาก่อนในชาติภพที่แล้ว อันเซเล่าเรื่องนี้
ยิ้มๆ จนเกือบหัวเราะ ซึ่งจากสีหน้าของเขาคงเป็นที่แน่นอน
ว่าเขาคิดว่าเรื่องนี้ช่างไร้สาระเกินกว่าที่ใครจะเข้าใจได้ใน
มุมมองของเขา แล้วเขาก็ถามว่าผมคิดอย่างไรเกี่ยวกับความ
เชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ของศาสนาพุทธ ถ้าความ
ทรงจำของผมไม่ผิด ดูเหมือนผมจะบอกว่าถึงผมเองจะเคย
อ่านและศึกษามาบ้าง แต่คงห่างไกลมากที่จะสามารถจัดได้
ว่าเป็นผู้รอบรู้ในพุทธศาสนา ผมบอกเขาว่าศาสนาพุทธก็
ไม่ต่างกับศาสนาอื่นๆ ที่มีหลากหลายนิกายและแตกต่างกัน

ออกไปในการตีความหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า โดยเข้าใจว่าศาสนาพุทธในทิเบตจะเน้นให้ความสำคัญเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ อย่างไรก็ตามเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่หรือการตายแล้วเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตอื่นนั้น ในความเห็นของผมที่จริงก็ได้แปลกประหลาดอะไรและสามารถอธิบายได้ในเชิงวิทยาศาสตร์ด้วยซ้ำ เพราะถ้าเราคิดว่าเมื่อคนเราตายไปร่างกายย่อมเน่าเปื่อยสลาย และชั้นตอนเหล่านี้เองก็เป็นจุดกำเนิดให้แก่สรรพสิ่งและชีวิตใหม่ต่างๆ มากมาย ตั้งแต่ในระดับจุลินทรีย์ ไปจนถึงหนอนและที่กลายเป็นแมลงต่างๆ ซึ่งก็กลายมาเป็นอาหารให้สัตว์อื่นๆ ต่อไป จากหนอนกลายเป็นแมลงและถูกนกกิน นกถูกจิ้งจอกหรือแมวป่ากิน แล้วก็ถูกเสือกินอีกต่อหนึ่ง ทั้งหมดนี้ก็เป็นห่วงโซ่ของอาหารและวัฏจักรของสิ่งมีชีวิต ครั้งหนึ่งสิ่งที่เคยเป็นร่างกายของเราเมื่อตายไปก็ให้กำเนิดชีวิตใหม่ ฉะนั้นก็ไม่แปลกอะไรถ้าหอยทากที่คลานอยู่ตามพื้นถนนอาจเกิดมาจากส่วนหนึ่งของสิ่งที่เคยเป็นร่างกายมนุษย์มาก่อนหน้านั้น ร่างกายที่ครั้งหนึ่งอาจเคยเป็นพ่อแม่ญาติพี่น้องหรือคนรักของใครมาก่อนก็ได้ และด้วยเหตุดังกล่าว ในแง่นี้ก็อาจมองได้ว่าเป็นการกลับชาติมาเกิดใหม่ในรูปแบบหนึ่งนั่นเอง

แต่ทั้งหมดนี้...ผมอธิบายต่อ มุมมองและคำสอนนี้ตามความคิดของผม ก็อาจเพียงเพื่อจะชี้ให้เห็นว่าทุกสรรพ-

สิ่งบนโลกนี้ต่างมีส่วนเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน หรือแท้ที่จริงก็ล้วนแต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สัตว์และต้นไม้ก็อาจเกิดจากมนุษย์ที่บางส่วนย่อยสลายกลายเป็นธาตุดิน เช่นเดียวกับสัตว์และพืชซึ่งก็มีส่วนช่วยให้กำเนิดและหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์ หมุนเวียนสลับเปลี่ยนเรื่อยไป คำสอนนี้จึงมีวัตถุประสงค์หลักคือการสอนให้เราเคารพซึ่งกันและกัน การไม่เบียดเบียนกัน และกัน การให้ความสำคัญแก่ทุกชีวิตบนโลกไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กน้อยเพียงใด เพื่อนำมาซึ่งความสงบ สันติสุข และปัญญา เพราะท้ายที่สุดพวกเราก็ล้วนแต่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ และถ้าคิดตามหลักการของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่บอกว่าสสารทั้งหลายย่อมไม่หายไปจากโลก ก็ย่อมเท่ากับเราต่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทุกสรรพสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่บนโลกนี้นั่นเอง แต่ทราบไต่ที่ยังอยู่ในวังวนของการเวียนว่ายตายเกิด เราก็ยังต้องเวียนว่ายในความทุกข์เรื่อยไปจนกว่าจะสามารถหลุดพ้นออกจากวังวนของโลกนี้ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้พยายามบอกมากกว่าสองพันปีแล้ว

อันเขยอรับว่าเขาเองไม่เคยคิดในแง่มุมนี้มาก่อน และเห็นว่าเป็นปรัชญาแนวคิดลึกซึ้งที่แปลกใหม่สำหรับเขา จากนั้นดูเหมือนเขาจะถามต่อเรื่องจิตวิญญาณว่าในความเห็นของผม เมื่อคนเราตายแล้ววิญญาณจะไปไหน กลับมาเกิดใหม่ ไปสวรรค์ ไปนรก หรือไปอยู่กับพระเจ้า ซึ่งผมบอก

ว่าผมไม่มีความรู้เพียงพอจะตอบเรื่องเหล่านี้ได้ แต่เคยอ่านเจอว่ามีการบินที่ถึงกรณีที่เกิดบางคนในอินเดียระลึกชาติได้ โดยสามารถบอกเรื่องราวต่างๆ ของคนคนหนึ่งที่ยาไปแล้วได้อย่างแม่นยำ แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่เคยรู้จักคนผู้นั้นซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองที่ห่างออกไปไกลเป็นพันๆ กิโลเมตร หรือกรณีชายชาวยุโรปผู้หนึ่งที่ประสบอุบัติเหตุแล้วพอฟื้นขึ้นมาจากการโคมาก็สามารถเขียนตัวอักษรของภาษาโบราณได้เอง ทั้งๆ ที่ภาษานั้นไม่มีใครพูดได้เพราะสาบสูญไปเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ไม่สามารถอธิบายได้ในทางวิทยาศาสตร์ แต่นั่นก็เป็นเพียงส่วนน้อยมาก อาจเพียงแค่หนึ่งในล้าน คงไม่สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์อะไรได้ และอย่างไรก็ตามในทางพุทธ อย่างน้อยพุทธไทยก็มีคำสอนเรื่องอจินไตย คือมีบางเรื่องที่ไม่ควรเสียเวลาถามเพราะไม่สามารถใช้ตรรกะเหตุผลทั่วไปของมนุษย์มาอธิบายได้ เช่น เรื่องตายแล้วไปไหน รวมทั้งการกลับชาติมาเกิดใหม่ เพราะคำตอบเหล่านี้ น่าจะสามารถรับรู้ได้ก็ด้วยเฉพะะจิตที่ฝึกฝนอย่างแรงกล้าในระดับที่สูงกว่ามนุษย์ปกติทั่วไปแล้วเท่านั้น

เช่นเดียวกับชาวตะวันตกทั่วไป ตอนแรกอันเชเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าก็คือพระเจ้าของศาสนาพุทธ ในความหมายเดียวกับพระเจ้าในศาสนาอื่นๆ ทั่วไป ซึ่งผมได้อธิบายว่า

ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้เชื่อหรือยึดถือในพระเจ้า และพระ-
พุทธเจ้าเองก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น สุดท้ายอันแท้จริง
ถามต่อว่าถ้าหากศาสนาพุทธไม่มีพระเจ้า เช่นนั้นแล้วศาสนา
พุทธสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไรแน่ ผมหัวเราะและตอบว่าเรื่องนี้
ไปถามคนที่นับถือพุทธสืบคนก็คงได้คำตอบสับสนอย่างต่างกัน
ไป เพราะศาสนาพุทธตีความได้หลากหลายมาก และตัวผม
เองมองคำสอนของพระพุทธเจ้าในเชิงปรัชญาและจิตวิทยา
มากกว่าที่จะมองเป็นศาสนา ซึ่งโดยทั่วไปหลายศาสนามี
พระเจ้าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุด แต่ศาสนาพุทธนั้นไม่ได้
สอนให้ยึดถือในพระเจ้าซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นการปฏิเสธพระ-
เจ้า หรือจัดว่าผู้นับถือศาสนาพุทธเป็นพวกอเทวนิยมอย่างหนึ่ง
ทำให้มีบางฝ่ายมองว่าศาสนาพุทธผิดแผกไปจากคำจำกัด
ความของศาสนาที่ควรเป็น แต่จะว่าไปแล้วตัวคำว่าศาสนา
เองและความหมายของมันก็เป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดมาไม่นานนี้เอง
ด้วยซ้ำ และเรื่องนี้ก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันต่อไป อย่างไรก็ตาม
ในความเห็นของผม คำอธิบายที่สรุปคำสอนตามแนวคิด
พุทธที่สั้น กระชับได้ใจความดีที่สุดในที่ที่เคยได้อ่านมาคือ
พระพุทธเจ้าสอนอยู่เพียงเรื่องเดียว คือเรื่องความทุกข์ ซึ่ง
แยกได้เป็นที่มา สาเหตุ และวิธีกำจัด เพียงเท่านั้น ไม่มีอะไร
มากกว่านั้น

.....

นั่นคือช่วงปีแรกที่เราได้รู้จักกัน หลังจากการจัดงานแสดงสินค้าและเผยแพร่วัฒนธรรมไทยที่กรุงวอร์ซอผ่านพ้นไปด้วยดี เราก็ยังนัดเจอกันเป็นครั้งคราว แต่หลังจากที่ผมได้ยินว่าเขาตัดสินใจไปเมืองไทย เราก็ไม่ได้พบกันอีกเลยร่วมสองปีจนกระทั่งเขาติดต่อมาใหม่ ซึ่งในคืนที่เราได้กลับมาเจอกันใหม่อีกครั้งก็เป็นเวลาที่ผมครบกำหนดวาระการประจำการในโปแลนด์แล้ว

ก่อนจากกันในคำคืนนั้น ผมถามเขาว่านอกจากผมแล้วเขาเคยเล่าเรื่องที่เขาไปประสบมาที่เมืองไทยนี้ให้ใครฟังอีกบ้าง อันเขบอกว่าเขาเคยเล่าให้บาทหลวงซราที่โบสถ์นักบุญออกัสตินซึ่งเขารู้จักสนิทสนมด้วยตั้งแต่ยังเด็กฟังอีกเพียงผู้เดียว ซึ่งพ่อหลวงพ่อฟังเรื่องของเขาก็บอกว่าสมควรภาวนาให้เขาเป็นการใหญ่ และขอให้เขากล่าวคำสัญญาว่าจะไม่แพร่พรายเรื่องนี้ให้ใครฟังอีกต่อไป เพราะหลวงพ่อก็มีความสงสัยเลยแม้แต่น้อยว่าสิ่งที่เขาได้ไปเจอมาระหว่างที่อยู่เมืองไทยนั้น จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากปิศาจซาตานที่ปรากฏตัวขึ้นมาบนโลกเท่านั้น

อันเขยี้มและบอกผมให้ไม่ต้องเป็นห่วงว่าเขาจะผิดสัญญากับหลวงพ่อก็ได้บอกหลวงพ่อก่อนแล้วว่าขอเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังอีกเพียงคนเดียวเป็นครั้งสุดท้ายเพราะต้องการจะมาขอบคุณผม แล้วหลังจากนี้ไป เขาจะพยายามลืมเรื่อง

ทั้งหมดนี้เสีย เพราะที่ผ่านมาเขาได้เผชิญความเจ็บปวดทุกข์
ทรมานอย่างมากมาพอแล้ว แต่ทุกวันนี้เขารู้สึกสงบสุข ทั้งยัง
ได้กลับมาคืนดีและยอมรับในพระผู้เป็นเจ้าของเขาใหม่แล้ว

ผมยังจำได้ว่าเมื่อเราออกจากร้านพารานาและจับมือ
อ้าลากันนั้นหิมะเริ่มซาแล้ว และภาพของอันเซที่เดินจากไป
จนลับตาในความมืดอันเยือกเย็นของค่าคืนนั้นก็ยังคงอยู่ใน
ความทรงจำของผมเสมอมา

ทั้งหมดนี้ก็เพียงปฐมเหตุเพื่อจะบอกว่าผมได้มา
รู้จักอันเซ ลิบอนสกิอย่างไร และโดยที่ผมไม่รู้มาก่อนว่า การ
สนทนาของเราตั้งแต่ครั้งที่ได้เริ่มรู้จักกันใหม่ๆ มีส่วนทำให้
อันเซตัดสินใจเดินทางไปไทย เพื่อหาหนทางกำจัดความทุกข์
เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดแสนสาหัสที่เขาเกาะกุมและกัดกิน
หัวใจของเขาทุกเมื่อเชื่อกันในเวลาต่อมา อันเป็นที่มาของ
เรื่องอันแปลกประหลาดที่เขาได้ประสบมาในระหว่างนั้น

เรื่องราวในส่วนของผมที่เกี่ยวกับเขามีเพียงเท่านี้
ส่วนเหตุการณ์นับจากนี้ไป เป็นเรื่องราวที่อันเซ ลิบอนสกิ
ได้ไปประสบมาที่ประเทศไทยแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีส่วนใดที่
เกี่ยวกับผมทั้งสิ้น และแม้ว่าเรื่องเล่าที่ผมได้ฟังมานี้จะผ่าน
มาเนิ่นนานมากแล้วแต่ผมก็ไม่เคยลืมเลือน ทั้งนี้ เรื่องราว
ต่อแต่นี้ไปเป็นการปะติดปะต่อเรียบเรียงและเสริมแต่งขึ้น
ตามคำบอกเล่าของเขาในค่าคืนนั้นรวมทั้งจากการสอบถาม